

Czilli Aranka
VÍZ, TÜKÖR, PART

Középkorú, búzaszöke
férfinak képzellek.
Tópartig autózol,
felhőautópályákon át
jössz felém,
meredek lejtőkön ereszkedsz,
és kígyózó kanyarok után
pontosan oda parkolsz,
ahol az ösvény véget ér.

A partra kuporodsz,
lassú, pontos mozdulatokkal
csalít kötözöl a horogra
és suhan a horgászbot,
ahogy a víz fölött megsuhintod.

És ott ülsz, a zsineg végén
a horog mélységes kéken
hullámszik, forog,
s én észrevétlen
melléd kuporodok.
Hogy halat fogni jöttél-e,
talán meg soha nem tudom,
hiszen át nem láthatok
a zavaros fodrokon.

Én azt hiszem, ez csak indok,
s azért ülsz tópartra,
horgászbotba azért kapaszkodsz,
hogy időnként magadhoz mérhesd,
amint egyre magasabb vagyok.

Fejem nemrég könyöködre hajtottam,
ma már válladon pihen homlokom.
Olyan mély a csend melletted,
nem beszélsz, és én hallgatom,
ahogy a percek kifeszülnek
ránctalan homlokodon.

Csak én vénülök,
te változatlan maradsz,
mint apám az egyetlen
rám maradt fényképen.
És ott ülsz, végtelenen innen,
szavakon túl, mintha nem tudnád,
az ösvényen innen
az időm feszülő húr,
s csak melletted ülve
csitul a hiány,
kisimul a ránc
a tó vizén és lelkemen.

ALZHEIMER

Két part között
a végtelennek tűnő
vízen ringatózik
és a hullámok fodraiból
próbálja összerakni magát
de a változó tükörkép
mögött már nem találja
azt aki volt.

Két távoli part között
a tajtékos időben
kikötni próbál valahol
egyikhez még hívja

pár zavaros szép emlék
a másikhoz tán
a megnyugvás vágya
de túl széles a víz
s a csónak magánya
ellenséggé torzít
minden volt társat.

Két ködös part között
reggeltől reggelig
irányt veszít az élet.
Minden hajósnak iránytűje
békés szelet adj
az időtlenségbe ragadt
tétova tévelygőnek!

Szilágyi Rudolf: Klasszikus rehabilitáció I.
(Magyarország, 2020, digitális nyomat, vegyes technika, 70 x 42 cm)
Zereda Művésztelep díja